

V řízení o zdržovací žalobě podle zákona o nekalé soutěži navrhla žalující firma povolení prozatímního opatření zákazem odpůrci uveřejňovati určité údaje o žalující firmě. Soud první stolice zamítl návrh na povolení prozatímního opatření, rekursní soud prozatímní opatření povolil a uvedl ke konci důvodů: Opětující se inseráty žalované strany s tvrzenými nepravdivými údaji přinášejí obecnstvu nesprávné informace o výrobcích strany žalující a ohrožují tím jejich odbyt mezi jejími odběrateli, jak si na to tito a obchodní zástupci žalující firmy stěžují. Jest tudíž nebezpečí, že by žalovaná firma bez povolení žádaného prozatímního opatření v tomto nekalém soutěžení mohla pokračovati a že by takovým závadným inserováním straně žalující za sporu způsobena býti mohla škoda nenahraditelná (§ 381 druhý odstavec ex. ř.). Tvrzení žaloby a obsah listinných dokladů připouštějí možnost, že bude žalobní prosbě zcela nebo z části vyhověno, a již tato možnost stačí k osvědčení nároku, vymáhaného žalobou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu a uvedl ke konci

důvodů:

Zbývá vyřídití výtku, že pozastavené inserty byly jen obecnými anoncemi bez označení jiných firem a že údaje nebyly nikde uvedeny v souvislosti se žalující firmou. Podle § 15 zákona o nekalé soutěži může zdržovací žalobu, tudíž i návrh na prozatímné opatření podati každý soutěžitel. Že žalující firma jest soutěžitelem podle § 46 uved. zák., o tom není pochybnosti ani po skutkové stránce. Příloženými inserty jest dále osvědčeno, že inserty, jichž se týká napadené usnesení, byly uveřejněny v době anebo krátce po době, v níž byly uveřejněny inserty, v nichž žalující firma jest jmenována výslovně. Není proto vyloučena možnost, jež podle rozhodnutí čís. 8193 sb. n. s. postačuje k povolení prozatímního opatření, že čtenářům insertů, jichž se týká napadené usnesení, bylo z oněch insertů známo, že údaje ty se týkají žalující firmy.

Čís. 9140.

Prozatímní opatření.

Bylo-li o odporu do povolení prozatímního opatření rozhodnuto právoplatně dříve, než došel nejvyššího soudu dovolací rekurs do povolení usnesení, nemůže nejvyšší soud již nic změnit na povolení prozatímního opatření.

(Rozh. ze dne 30. srpna 1929, R I 531/29.)

V řízení o zdržovací žalobě podle zákona o nekalé soutěži navrhl žalobce povolení prozatímního opatření zákazem žalované, užívati v insertech slov »státně zkoušená značka« a »státně zkoušená«. Soud první stolice návrh zamítl, rekursní soud prozatímné opatření povolil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu žalovaného.

D ů v o d y:

Věc byla právoplatně rozhodnuta usnesením, jímž byl vyřízen odpor žalované do povolení prozatímného opatření v ten rozum, že opatření to bylo ponecháno v platnosti a žalované bylo zakázáno užívati ve svých insertech údajů »státně zkoušená značka« a »státně zkoušená«. O odporu bylo rozhodnuto na základě prohlášení žalující firmy a jednání se stranami, a bylo v důvodech příslušných usnesení uvedeno, proč údaje shora uvedené jest možno pokládati za klamavé a způsobilé, by zjednaly žalované přednost na úkor jiných soutěžitelů při soutěži. Není proto možno nejvyššímu soudu, by něco změnil na věci právoplatně rozhodnuté dříve než dovolací rekurs došel nejvyššího soudu. Dosáhla-li tudíž žalovaná firma odporem právoplatného rozhodnutí, nelze rozhodnouti o téže věci znova ještě na základě dovolacího rekursu.

Čís. 9141.

Jazyková otázka.

Bylo-li rozhodnutí prvního soudu napadeno odpůrcem jen z důvodů věcných, nikoliv však proto, že návrh měl býti odmítnut z důvodu čl. 4 (3) jaz. nař., nemůže se rekursní soud zabývati podáním u prvního soudu po stránce jazykové a není oprávněn odmítnouti toto podání dodatně z úřadu pro jazykovou závadu.

(Rozh. ze dne 30. srpna 1929, R I 536/29.)

Soud první stolice povolil cizozemské firmě proti cizozemské firmě prozatímní opatření. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a odmítl návrh na povolení prozatímního opatření, podaný v řeči německé, ježto nejde o československé státní občany a uvedl ke konci důvodů: Jde zřejmě o strany, z nichž ani navrhovatelka ani odpůrkyně nejsou tuzemskými příslušníky, neboť jedná se o zahraniční firmy. Podle § 1 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 122 sb. z. a n. jest jazyk československý státním oficiálním jazykem republiky a podle čl. 7 smlouvy mezi čelnými mocnostmi spojenými a sdruženými a čl. republikou, podepsané v St. Germain-Laye ze dne 10. září 1919 bylo stanoveno, že zavedla-li by vláda československá nějaký oficiální jazyk, bude přes to poskytnuta příslušníkům československým jiného jazyka než českého přiměřená možnost, by před soudy používali svého jazyka jak ústně, tak i písemně. Zvláštní ustanovení § 2 jazykového zákona ze dne 29. února 1920, čís. 122 sb. z. a n., podávající výhody jazykové národnostním a jazykovým menšinám, týkají se podle citovaného jazykového zákona souhlasně s mírovou úmluvou St. Germainskou, jak shora uvedeno, pouze a jedině státních příslušníků československých, mluvících jazykem menšinovým, nikoli příslušníků států jiných. To jest také uvedeno zcela jasně v § 14 vládního nařízení ze dne 3. února 1926, čís. 17 sb. z. a n. Z toho plyne, že jazyková výhoda § 2 odst. 2 jazy-